

XXVIII.

Майка и синъ.

Suum quique decus  
posteritas rependit!

Т о й,

.....  
.....  
Да, виждамъ, чувамъ наконѣцъ, разбирамъ и осъщамъ:  
Съ гонители съмъ окръженъ,  
Съсъ врагове на онзи храмъ прѣдъ който се навеждамъ,  
Поклонникъ вѣренъ и смиренъ ! . .  
Съ довѣрие вѣорженъ,  
Кждѣто да отидж съсъ издѣйници се срѣщамъ, —  
Другаръ пригрѣщамъ и отъ Юда падамъ пораженъ !

Какво имъ сторихъ, Боже мой? Защо сж тѣзи хора  
Озлобени, свирѣщи съ менъ?  
Да ли съмъ ги изблчилъ и укорилъ, съ говѣра  
На Еремия вдѣхновенъ? . .  
Съ гнѣвъ Ювеналовъ опоенъ —  
Да ли въ плѣщитъ имъ забихъ стрѣлата на позора?  
Подъ бичѣтъ ми кой прорева, разбитъ, непощаденъ?

Т я,

О сине, ти ли охкашъ тѣй горчиво,  
Смутенъ отъ мисльта че имашъ врагове,  
И стрѣснжтъ отъ неправдитъ подъ синето небе? . .  
Кажи ми, ти ли си туй дѣтенце плашливо? . .  
Поетѣтъ трѣбаше да бжде и юнакъ! . .  
Ти имашъ на лицето си безсмъртното сиянье; —  
Прѣдвѣстникъ боговдѣхновенъ, ти виждашъ божий  
зракъ  
Въ надзвѣздното си и прѣсладостно мечтанье;  
Ти имашъ въ себе си и знанье и съзнанье, —